

[Paul Holt.]

pen op mod Besættelsesmagten og selv gaa ind under denne Kamps Vilkaar. Kun ved at staa fast paa Retssynspunktet havde det danske Folk Mulighed for at føre den nationale Kamp videre, selv om det skulde være sket, at Tyskerne havde vundet Krigen. I denne Forbindelse kan vi erindre Finlands Kamp i Zartiden med Per Evind Svinhufvud som den centrale Skikkelse. Det er os naturligvis en Skuffelse, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller nu giver Udtryk for helt andre Anskuelser, ogsaa andre Anskuelser end dem, han gav Udtryk for, da han var aktivt med i den danske Modstandskamp. Han synes helt at være bestemt af politisk Vanetankegang, men endnu mere overraskende er det, at den ledende Senior i Studenterforeningen, der selv er retslærd, har kunnet kalde det ærede Medlems Studenterforeningstale for hans „største Tale“.

I denne Mangel paa Forstaaelse for det virkelig til Grund liggende, for det egentlige i Modstandsbevægelsen, kan man finde Forklaringen paa det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers saa mærkelige Svingninger. Til Belysning af disse kan jeg henvise til det ærede Medlems Udtalelser i Studenterforeningen om den dansk-tyske Forening sammenholdt med Generaldirektør Knutzen og hans Brev af 15. April 1945 til Trafikinspektør M. B. Hedegaard, offentliggjort i „Information“ den 25. November d. A.

Modstandsbevægelsen og de gamle Politikere kan vist aldrig blive enige i deres Syn paa vor Politik i Besættelsesaarene. Modstandsbevægelsens Retssynspunkt var i Samklang med de uskrevne Love, der maa herske i ethvert Folk, der har Vilje til Liv, og staa i uforligelig Modsætning til den Materialisme, som mange i Kampaarene, særlig blandt Ungdommen, maatte bryde med. Naturligvis fandtes der, og findes der, baade Farisæisme og Selvgodhed blandt Modstandsbevægelsens Folk lige saa vel som blandt de gamle Politikere, men det kan ikke berøve os vor Ret til dybt at beklage den Opløsning og Forvirring i Begreberne, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller med sine sidste Taler og sin Politik i det hele taget afstedkommer, en Forvirring, der har sin Forklaring i en svigtende Forstaaelse for Modstandskampens egentlige Inspiration.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kan derfor heller ikke forstaa vor Stilling til den Del af Retsopgøret, som angaar de saakaldte Frontkæmpere. Vi maa imidlertid fastholde, at disse har forbrudt sig mod den danske Stat. Vi for vort Vedkommende indrømmer gerne, at da vi stod i Kampens Aar,

i Besættelsestiden, havde Tyskerne en Ret, grundet paa den almindelige folkeretlige Regel, til at gribe til haarde Midler imod Modstandsbevægelsens Sabotagehandlinger o. lign. Vi, der sad fængslede for Handlinger rettede mod den tyske Værnemagt og imod de tyske Interesser i Danmark, vil naturligvis ikke benægte, at disse Magter havde en Ret til at gribe ind over for os. Det, vi protesterede imod og protesterer imod, er den Behandling, man blev Genstand for, naar man var under Besættelsesmagtens Varetægt. Vi var i Krig med Tyskerne, og efter Folkeretten havde Tyskerne en juridisk Berettigelse til at bruge Rettens Strenghed mod os. Netop derfor finder vi ikke, at der kan gives nogen ordentlig Begrundelse for, at der skulde ydes en særlig Amnesti til Frontkæmperne — da der jo altsaa bestod Krigstilstand. Vi anerkender, at der i Forbindelse med det retslige Opør efter Besættelsestiden foreligger et Resocialiseringsproblem, og vi anerkender ligeledes, at dette Resocialiseringsproblem bør løses saa hurtigt, som det lader sig gøre, men vi kan ikke gaa med til, at der skal gives en almindelig Amnesti i det Omfang, som det er fremført f. Eks. fra det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Side. En Amnesti maa være Udtryk for en Naadesakt, ellers slaar vi os selv paa Munden. Vi kan ikke gaa med til, at man gennem en Amnesti, allerede inden Sagerne er færdige, giver en Vejledning for eller en Anvisning paa, hvorledes de Domme skal falde, som vil falde, efter at en saadan Amnesti er givet. Vi maa derfor fastholde, at alle Sager maa være paadømt, inden man kan gaa til en Amnestiordning, ligesom vi ogsaa vil mene, at man ikke kan gaa med til, at alle Rettigheder paa en Gang gives de Personer tilbage, som man mener ikke har forbrudt sig i større Stil, men som dog alligevel har været paa den gale Side.

Jeg skal dernæst gaa over til at gøre Rede for vor Stilling til den sydslesvigske Politik. Af den højtærede Udenrigsministers Tale den 30. Oktober her i dette Ting, genvivet paa Sp. 370, og af Udenrigsministerens Radiotale den 16. November d. A., kunde man faa den Opfattelse, at vi for vort Vedkommende har givet Tilslutning til den Note, der blev afsendt til England. Som det i øvrigt fremgaar af mit første Indlæg i Finanslovdebatten, er dette ikke Tilfældet. Vi har ingen Tilslutning givet, og var vi blevet spurgt, vilde vi have sagt nej; ligesom vi gjorde, da vi stemte mod Beslutningen af 9. Juli.

Paa et vist Stadium af Forhandlingerne om denne Note viste den højtærede Stats-